

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt I NSP 148/21,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 15 grudnia 2021 r.

- 1. pozostawia skargę bez rozpoznania;**
- 2. zwalnia skarżącego M.S. od opłaty oraz wydatków
niniejszego postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

M. S. (dalej: skarżący) pismem z 11 października 2021 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 14 października 2021 r., wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość) przez Sąd Najwyższy w sprawie sygn. I NSP 148/21.

W niniejszej sprawie ustalono, że Sąd Najwyższy postanowieniem z 7 września 2021 r. w sprawie I NSP 148/21 skargę M. S. pozostawił bez rozpoznania. Skarżący został pouczone, że wydane postanowienie jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość jest uregulowana w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

Skargę na przewlekłość wnosi się w toku postępowania w sprawie (art. 5 ustawy o skardze na przewlekłość). Wniesienie skargi na przewlekłość po wydaniu prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie jest niedopuszczalne (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14; 13 marca 2019 r., I NSP 51/18; 28 lipca 2021 r., I NSP 110/21).

Skarżący złożył skargę na przewlekłość po prawomocnym zakończeniu postępowania przed Sądem Najwyższym. W związku z tym skargę na przewlekłość M. s., stosownie do art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, należało pozostawić bez rozpoznania.

Niezależnie od tego, nie jest dopuszczalne wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, którego przedmiotem jest stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie (postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11, 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17, 23 września 2020 r., I NSP 134/20). W związku z tym również wniesienie skargi na przewlekłość w toku takiego postępowania, obligowałoby Sąd Najwyższy do pozostawienia jej bez rozpoznania.

Na podstawie art. 623 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze, Sąd Najwyższy zwolnił skarżącego od opłaty oraz od wydatków niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.